

De Duvelsschuur van Amelgem of Hoe ge den duvel den duvel kunt aandoen.

Echt en techtig gebeurd.

Met de zomer van 't jaar Juzekes zat den boer van 't Groot Hof van Amelgem met ne "wier" (een probleem): hoe mijnen oogst binnen krijgen in de schuur?

't Koren stond er te rijpen. Kwam er een onweder, dan was alles naar de knoppe. Terwijl hij daar langs de veldkant stond te dubben kwam er nen deftigen heer voorbij, geheel in 't zwart gekleed, met ne pitteleir en een buis op zijne kop. Hij bezag de pachter en zei:

"Wat staat ge daar te prakkezeren? Hebt ge ne zeren teen?"

"Wat zegde, mijnheer? Er is hier niks te zeren tenen. Ziede gij dat niet? 't Graan is rijp en 't moet binnen. En mijn schuur is te klein." "Dat is geen probleem, pachter. Als ge wilt zet ik tegen morgenvroeg een schuur, waarin heel Meise met de Kermis kan komen dansen." Met zijne vinger naar zijne kop wijzend maakte de pachter een gebaar, gij weet wel welk.

"Van waar komde gij, mijnheer?"

"Van Perdos, zeven uren door de Helle!"

"Serieus zijn, mijnheer. Met mij houdt ge niet de vijf!"

"Wel, pachter, als ge me niet gelooft, hier zie". Hij ging in zijnen binnenzak en toverde er ineens tien biljetten van 1.000 fr. uit en zei: "Pachter, die zijn voor u als ge me gelooft. Tegen morgen vroeg vóór dat de haan kraait staat de schuur er."

Den boer stond er verbouwereerd, als aan de grond genageld bij. In heel zijn leven had hij zoveel bankbiljetten niet gezien. "Mijnheer, zei hij. Wat moet ik voor u doen? Dat kan toch niet." "Ja pachter. Ne kleine wederdienst. Meer niet. Verkoop mij uw ziel en alles is voor u."

"Mijn ziel verkopen, mijnheer, dat kan niet. Die zit in 't binnenste van mijn lijf en die kan er niet uit!"

"Jawel pachter. Dat is simpel. Ge moet ze er niet uitpakken. Teken alleen dezen brief. Hierin staat: Ik verkoop mijn ziel aan mijnheer Belzebub. In de plaats bouwt mijnheer mijn schuur in één nacht voordat de haan kraait. Meer niet. Dat doet toch geen zeer en gij hebt uw schuur."

Het zien van die bankbiljetten had als het ware onzen boer betoverd. "Hier zie, zei de zwarte Mijnheer, zet uw naam onder deze brief en ge zijt er van af."

De boer dacht aan zijn vrouw. Wat zal ze zeggen? Aan Sint-Elooi, aan Sinte-Metten van Meise en de paters van Grimbergen.

Onze-Lieve-Vrouw van Amelgem, dacht hij, maar zei het ^{niet} luid op: Sta me bij. Help mij!

En terwijl hij daar stond te staan reikte de zwarte mijnheer hem een ganzepen aan en zei: "Pachter, teken hier."

't Was alsof de zon ineens verduisterde. Er viel nen dondersteen uit den Hemel. Ja, hij had getekend! 't Was of het een brandende pen was, die hij in zijn hand hield. De bankbiljetten hadden hem betoverd!

Van de slag was de zwarte mijnheer weg!

Met 't slap in de benen ging hij naar huis. Hij wou zich in een hoekske wegsteken, maar liep pardaf tegen zijn wijf, die zei: "Wannes, wat hebde gij? Ge zijt precies verdonderd." "Ik verdonderd, vrouw? Nietmendal! Hebde gij dat gehoord? Ik niet."

Zijn vrouw had er geen goed oog in. Daar zit wat achter. 't Is precies of dat hem met ne kater zit.

Ze liet hem verder gerust, maar hield hem in de gaten.

Bij het eten zat hij er belabberd bij. 't Smaakte niet. Hij kroop vroeger dan gewoonte in zijn nest. Mie, zijn vrouw, die de eerste de beste niet was, legde voor alle zekerheid, een stuk gewijde palm onder zijn oorkussen. En dat had blijkbaar effect. Rond middernacht begon den boer zodanig te zweten en te woelen dat hij in zijn slaap riep: "Ik kan het niet meer houden. Ik kan het niet meer houden! Die zwarte Mijnheer Belzebub. Hij zit op 't dak van de schuur! 't Zit vol zwarte duvels! Jaag ze weg!"

Mie schrok zich nen bult! Zij sprong met vliegende vanen uit haar bed en zag permintelijk een helen hoop zwarte duvels op de binnenkoer van 't hof.

Zij greep Wannes bij zijn keel en zei: "Man als ge me niet op biecht wat gij deze middag hebt uitgespookt met die Zwarte Mijnheer, knijp ik u de keel toe."

Met zijn tong uit zijn mond hangend biechtte Wannes alles op. Mie, die van gisteren niet was, had het door! "'k Zal den duvel eens den duvel aandoen!"

Zij trok hare rok, kousen en jak aan; hare sjaal over haar schouders en hop en zij naar buiten met haar blokken in haar handen en een gewijde kaars onder hare rok. Langs de achterdeur sloop ze naar het kiekenkot in de stal. Daar stak ze de gewijde kaars aan en klopte met haar blokken 't heel kiekenkot wakker. De haan begon te kraaien van 't verschieten en meteen vielen al die duvels van de stellingen en 't dak. Met ne vloek van miljarden en honderd duzende liet Belzebub ne schreeuw dat de burenen wakker werden. Zij kwamen allen aangelopen en zagen wat ze den dag voordien niet hadden gezien: een splinternieuwe schuur! De Duvelsschuur van ~~Amelgem~~!

Wat ze niet direct hadden gezien was dat boven de gevel van de schuur nog een gat open was.

Wanneer men later probeerde dit gat te dichten werd het iedere keer 's nachts opengesmeten! Die opening heeft men later steeds "het gat van den duvel" genoemd. Of het er nog is, moet ge van dichter bij gaan zien!

Mie en Wannes leefden nog lang. Hun kinderen hebben het aan hun kindskinderen voortverteld en... wij vertellen het u vandaag op de Gouwdag van Eigen Schoon zoals wij het hebben gehoord opdat U het in Brabant zou voortvertellen...

1 mei 1938

